

podozrenja, pa i otpora, u nekim dijelovima jugoslovenske federacije kada je riječ o sarajevskoj kandidaturi.

Mikulić je odgovorio da je sva ta iskušenja bacio u zaborav, svjesno okupiran poslovima pred kojima su se organizatori našli i u toku priprema i u toku izvođenja. Rekao je:

- „*Biće vremena da o tome govorimo kasnije ako bude oportuno. Ovakva manifestacija ne može se pripremiti bez ispoljavanja nerazumijevanja i malicioznih izjava i problema i teškoća. Ipak, kada sve ovako uspješno završi, onda tome ne treba pridavati veliki značaj...*”

Jedno od pitanja, upućeno direktno Branku Mikuliću, bilo je:

- „*Da li vidite u perspektivi mogućnost da Sarajevo jednog dana bude domaćin novih zimskih olimpijskih igara?*”

Mikulić je odgovorio:

- „*Znamo da su se igre ponavljale. Međutim, mi smo sada okupirani time da završimo ove Igre, a o budućim ćemo razmišljati kasnije. Ja se nadam da ćemo – razmišljati!*”

Vizija Sarajevske olimpijske ideje, dakle, ostavljena je nekim budućim vremenima; možda nekim budućim generacijama, kojima će – to je nesumnjivo i nezaobilazno – uzlet i trijumf ovih Igara biti početni moralni podstrek; polazna i neupitna baština; neminovna poruka i odlučujući početni kapital.